

IO. GEORGII ESTOR

CONSIL. AVLICI SAX. PROF. IVR. ORD. TRIBVNALIS SERENISS.
SAXONIAE DVCVM QVOD IENAE EST FAC. ICTORVM
ITEMQVE SCABIN. COLLEGII ASSESSORIS

COMMENTATIO
DE

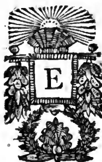
IVRE EXCLVSIVAE
VT APPELLANT
QVO
CAESAR AVGVSTVS
VTI POTEST QVVM PATRES PVRPVRATI
IN CREANDO PONTIFICE SVNT
OCCVPATI.

IENAE
EX OFFICINA RITTERIANA
A. O. R. CIↃIↃCCXXXX.

§. I.

Ex conclaui, quod adhuc romae congregatum eſt, ad eligendum pontificem, occaſionem petiui, paucis agendi de iure caeſaris circa excluſiuam, quippe cuius vocis frequens eſt vſus hoc tempore, licet eius vis et poteſtas non adeo omnibus ſit rite cognita atque probe perſpecta.

§. II.

Excluſiuam igitur voco praecipuum imperatoris romani, quo hic, tanquam aduocatus eccleſiae candidatum pontificatus debito tempore parum idoneum poteſt declarare.

§. III.

Quiuis primo obtutu animaduertit, mihi hoc loco non eſſe ſermonem de excluſiua, vt vocant, qua inter ſe vtuntur cardinales,

 ponti-

pontificem electuri. Enimuero haec notat determinatum numerum ſuffragiorum, ne quis ad faſtigium pontificatus aſcendat. Verbi gratia, ſi fingas, conclaue complecti quinquaginta duos cardinales; tum decem et octo ſuffragia, contra aliquem in ſcrutinio lata, efficere poſſunt, ne hic nanciſcatur coronam pontificalem; ſin de adoratione ſit ſermo, e LII. cardinalium ſuffragiis ſeptemdecim ſufficiunt ad excludendum aliquem ex ordine dignitatis pontificiae candidatorum. Haec autem excluſiua ita vocari ſolet per oppoſitionem incluſiuae, quippe quae dicitur adeſſe, ſi quis per ſcrutinium nactus fuerit ſuffragia triginta et quinque, triginta contra ac ſex per adorationem.

§. IV.

Verum enim vero ad caeſaris auguſti excluſiuam, vt vocant, redeo, atque illam praecipuum ideo adpello, quia iſta caeſari non tanquam regi potentiſſimo, ſed quatenus aduocatus eſt eccleſiae romanae, competit. Intuitu candidati pontificalis honoris hoc ius caeſar exercet, quoniam alius, qui non eſt cardi-

cardinalis, etiam creari poteſt pontifex, teſte P. FRANCISCO SCHMIER in *iurisprudentia canonico ciuili* libro I. tractatu III. capite I. ſectione VI. n. 662. p. 303. cum quo facit IACOBVS COHELLIVS in *notitia cardinalatus* capite XVI. priuilegio I. p.156., qui tamen exiſtimat, eiusmodi electum per cardinales ordini horum prius adſcribendum eſſe, ob canonem III. diſtinctione LXXIX.

§. V.

Debito tempore vti ſolet imperator hac praerogatiua, id eſt nondum publicatis ſuffragiis, quum alias candidatus ius quaeſitum fuiſſet adeptus, prout docet caput LVIII. *X. de electione et electi poteſtate*. Minus aptum declarat candidatum, atque, ſe nec velle nec poſſe hunc habere in numero legitimorum pontificum, ſignificat imperator.

§. VI.

Cuncta, quae modo dixi, vt fiant clariora, obſerues, velim, quod caeſar hac praerogatiua gaudeat tanquam aduocatus eccleſiae romanae. Haec ſententia eſt ipſius caeſaris, quam comprobant complures legatorum

caesareorum orationes, ad purpuratos patres habitae. Lege cum primis cardinalis ab Althan sermonem, quem anno cIↃ IↃCCXXI. adposite dixit ad senatum purpuratum. Ex eadem caussa orator caesaris cardinales reddit certiores, quod his praesidio is sit futurus, ac defensionem eorum velit suscipere.

§. VII.

Primus, qui e francorum gente defensionem ecclesiae romanae in se suscepit, est Pipinus breuis, Caroli magni pater. Is enim, huiusque, quem dixi filius, sub nomine patricii obtinuerunt romanae ecclesiae patrocinium in vrbem romam. Testis omni exceptione maior est canon XXII. distinctione LXIII., cuius rei veritatem ipse, licet repugnanter, agnouit EVGENIVS LOMBARDVS, i. e. cardinalis COELESTINVS SFONDRATVS *de regali sacerdotio, romano pontifici asserto*, libro I. propositione I. §. V. n. 5. p. 328. *bibliothecae maximae pontificiae* collectore Fr. IOAN. THOMA DE ROCABERTI tomo XI.

§. VIII.

Nihil noui hoc erat, quod adeptus fuerat Pipinus,

Pipinus, ſiquidem fide monumentorum hiſtoricorum conſtat, quod imperatores cum romani, tum byzantini, aliique reges, praerogatiua quadam fuerint gauiſi intuitu deligendi pontificis. Etenim, Valentiniano imperante, praefectus vrbis Damaſum pontificem auctoritate ſua firmauit ob iuſta veritatis ſuffragia, vt loquitur AMMIANVS MARCELLINVS libro XXVIII. capite III.

§. IX.

Honorius imperator, quid iuris ſit de dubia pontificis electione, diſertis verbis conſtituit, id quod liquet e canone VIII. diſtinctione LXXIX, atque e CAESARIS BARONII *annalibus eccleſiaſticis* ad annum CCCCXVIII. ſq. Vt iam non dicam de aliis, quae commemorat PETRVS DE MARCA *de concordia ſacerdotii et imperii* libro VIII. capite IX. §. IX. p. 1140. Immo probatum dedit IO. GE. AB ECKHART in *commentariis de rebus franciae orientalis* tomo II. p. 127. 190. 216. 372. ſq. 389. ſq. 435. et 584. quod pontifices non ante inaugurauerit clerus, quam caeſar eorum electionem confirmaſſet.

§. X. Odoa-

§. X.

Odoacer ipſe, rex oſtrogothorum, etiamſi aliam, quam pontifex coleret religionem, ſuum ius circa electionem pontificis ſtrenue vindicauit, teſte CAESARE BARONIO l. c. numero x. De Theodorico rege perhibet ANASTASIVS in *vita Symmachi* p. 84. editionis romanae, quod ille iuſſerit, vt Symmachus ac Laurentius, pontificalis dignitatis candidati, rauennam ad ſe peruenirent. Compara LVITPRANDVM ticinenſem diaconum in *libro de pontificum romanorum vitis* p. 238. editionis antuerpienſis, et MAGNI AVRELII CASSIODORI *variarum* librum VIII. epiſtola XV.

§. XI.

Athalarici et Theodehati, regum iura circa electionem pontificis perſpicua ſunt, et quaſi oculis iudicari poſſunt. Teſtantur, quae dixi, monimenta publica, quae hac de materia leguntur apud CASSIODORVM *variarum* libro I. epiſtola VI, 30. libro II. epiſtola XVI, 24. libro III. epiſtola XII. libro VIII. epiſtola I. II. III. IV. libro IX. epiſtola XV. XIX. libro X. epiſtola IV. XII. XVI.

§. XII.

§. XII.

Posteaquam Belisarius romam expugnasset, non potuit pontifex, quin confirmationem suae dignitatis peteret ab imperatore constantinopolitano, prout docuit P. IOAN. MABILLON in *commentario in ordinem romanum* §. XVII.

§. XIII.

Cuncta haec ex instituto insigni eruditionis adparatu luculentissime confirmauit dn. ERNESTVS SALOMO CYPRIAN, in senatu sacro, qui gothae est, praeses vicarius grauissimus, in *der überzeugenden belehrung vom ursprung und wachsthum des pabstthums* capite XII. p. 326-351. Euolue pariter viri celeberrimi dn. IOANNIS IACOBI MASCOV *geschichte der teutschen* tomo II. obseruatione XVII. p. 113. sqq.

§. XIV.

Praeterea velim, notes formulam, qua exarchi pontificis electionem ratam habere soliti sunt, quae legitur in *libro diurno romanorum pontificum*, edito opera IOANNIS GARNERII, capite II. titulo IV. p. 16. sqq.

§. XV.

Nec ipsi pontifices infitias ire potuerunt, quod reapse sub imperio et dominio caesaris vixerint, praesertim, quod ad vrbem romam attinet, prout fatetur Gregorius II. in epistola, quam dedit ad Vrsum, ducem venetiarum. Compara NATALEM ALEXANDRVM in *historia ecclesiastica veteris nouique testamenti* tomo IV. seculo IV. dissertatione XXV. propositione IV. p. 314. Demonstrauit quoque IO. GEORGIVS AB ECKHART in *commentariis de rebus franciae orientalis* tomo II. p. 236. sq. quod pontifices obnoxii fuerint caesari, atque eius iudicio, quod ad secularia attinet, paruerint. Eam ob caussam caesarem, venientem, adorarunt, teste eodem loc. cit. p. 4. ac annos imperatoris in litteris suis, quas bullas vocant, adhibuerunt, obseruante eodem loc. cit. p. 11. 18. 588. et 775.

§. XVI.

Idcirco quiuis facile caussam inuenire poterit, cur Paschalis I. anno IↃ CCC XVII. nuncios ad Ludouicum pium, imperatorem, miserit, pontificem excusaturos, quod pontifica-

tificatum occupauerit, idque inſciente caeſare; cauſſabatur enim, quod hoc inuitus egerit.

§. XVII.

Hinc ratio in promtu eſt, quare pontificem inaugurare nequiuerint clerici, niſi praeſens eſſet legatus caeſaris. Audias verba iurisiurandi, quo Eugenius II, clerum ac populum romanum Ludouico et Lothario, regibus anno IↃCCCXXIV. deuinxit: „promitto ego ille - - - et qui electus fuerit, me „conſentiente, conſecratus pontifex non fiat, „priusquam tale ſacramentum faciat in praeſentia miſſi domini imperatoris et populi - - -. Euolue LVDOVICI ANTONII MVRATORII *ſcriptores rerum italicarum* tomo I. parte II. p. 184. ANTONII PAGI *criticam hiſtorico-chronologicam in vniuerſos annales eccleſiaſticos* CAESARIS BARONII, ad annum IↃCCCXXV. §. XXIX. et I. DV MONT *corps univerſel diplomatique du droit des gens* tomo I. p. 8. n. 12.

§. XVIII.

Exemplo Benedicti III. hoc firmat ANASTASIVS l. c. p. 399. Vindicias iuris imperatorii

torii Paschalis tempore inuenies apud STEPHANVM BALVZIVM in *notis ad Agobardum* p. 122. Simile occasione Sergii II. testantur *annales Bertiniani* ad annum IↃCCC XLIV. et dn. HENRICVS DE BÜNAV tomo III. *der teutschen kayser und reichs-historie* p. 28. Adde quoque IOANNEM DARTIS p. 145. *operum*.

§. XIX.

Ioannem XII. pontificem ius circa electionem pontificis confirmasse atque Ottoni I. attribuisse, commemorat IOANNES CABASSVTIVS in *notitia ecclesiastica historiae et conciliorum* p. 367. De Henrico III. imperatore idem fatetur ille, quod hic nimirum vindicias egerit hac in parte iuris caesarei, vide p. 387. n. 8. 9. 10. 11. et 12. Quamuis comminiscatur, quod exceptio vis ac metus inualida reddat haec iura. Verum hac ratione nihil validi ageretur inter summos imperantes.

§. XX.

Quum itaque imperatores romani praecipuo iure circa electionem pontificis sunt gauisi, id quod etiam obseruauit EVERARDVS OTTO in dissertatione *de iure imperatoris*

ris circa electionem pontificis romani capite II., atque in hodiernum vsque diem ſunt aduocati eccleſiae romanae, teſte capitulatione Caroli VI. articulo I.; explorata veritas eſt, quod ius excluſiuae, quo caeſar vti poteſt, ſit diuerſum ab illo, quod galliae et hiſpaniae reges interdum exercere ſolent.

§. XXI.

Nititur enim horum excluſiua partim metu ſchiſmatis, partim originem ſuam traxit ex aemulatione, quae inter imperatorem illosque erat, dum cum caeſare galli aequo et pari iure viuere ſummopere contenderunt, atque in horum odium quoque hiſpaniae reges pares caeſari putari voluerunt. Cui accedit, quod hiſpanos praecipue arcana mouerit ratio, ne facile concederent, eligi pontificem, a quo ſibi foret metuendum, propter regnum neapolitanum. Alia inuenies apud GABRIELEM A DARZO, hiſpanum, in libro eleganti *de voto et iure excluſiuo in conclaui.*

§. XXII.

Hoc ius excluſiuae caeſar alio tempore exercere nequit, niſi quum vacat ſolium pon-

 tificis,

tificis, et de nouo pontifice designando cogitant purpurati patres, in vaticanum inclusi. Impenso pretio a caesare fit legatio. Siquidem sumtus legationis et itineris, qui cardinalibus germanicis exsoluuntur, numerum 200000. florenorum facile superant.

§. XXIII.

Interim caesar, vt curae cordique habeant salutem ecclesiae cardinales, adhortari hos potest, exemplo Friderici II. caesaris, cuius litteras, grauem increpationem spirantes, hoc de argumento refert ODORICVS RAYNALDVS *annalium ecclesiasticorum* tomo XIII. p. 515. Hodienum imperatores in litteris, quibus cardinalibus significant dolorem, ex morte pontificis perceptum, hortatores sunt, vt salutem ecclesiae probe curent in deligendo pontifice.

§. XXIV.

Quam primum vero ii, quibus curam harum rerum demandauit imperator, animaduertunt, in medium adferri candidatum, qui alterius regis est fautor, aut, ita est comparatus, vt eius mores displiceant caesari; eo casu

casu hortari solent purpuratos, vt de sententia, talem deligendi, decedant, et simul grauissima eiusmodi electioni inferunt impedimenta.

§. XXV.

Enimuero perquam difficulter ad exclusiuam progredi solet imperator, et, quamdiu alia suppetunt remedia, tamdiu exclusiuam ille non exercet. Vbi vero periculum instat, ibi solemnibus verbis declaratur exclusiua, vti factum anno cIↃ IↃCC XXI. quum cardinalem Paolucci cardinalis ab Althan rite recusaret nomine caesaris.

§. XXVI.

In conclaui hoc ius exercet caesar augustus per eum cardinalem, cui copiam et facultatem agendi hoc dedit. Atque hic, ne fiat electio cuiusdam candidati, vehementer recusat vel iussu expresso caesareo, vel sub sperati. Sic quoque cardinalis Bentivoglio intercessit nomine hispaniae regis, anno cIↃ IↃCC XXX., ne cardinalis Imperiali nancisceretur coronam pontificalem, id quod hic rex deinde ratum habuit.

§. XXVII.

§. XXVII.

Inſtituti noſtri ratio hic non fert, vt de conclaui multis agamus. Eſt id locus, in quo cardinales poſt exequias pontificis defuncti cum perſonis, quarum auxilio indigent, includuntur, vt ibi nouum deligant pontificem.

§. XXVIII.

Cuiuis purpurato patri adſignatur ſpatium, quod latum eſt XVIII. vel XX. pedes, eiusdemque longitudinis. In eo praeparantur coenaculum, cubiculum et loca, vbi commorantur famulus et contubernales, vulgo conclauiſtae. Non nullis placent duae contignationes habitationis ſuae. Quaeuis aedicula pariete intergerino, non ex argilla, miſto acere, confecto, nec lapidibus aut lateribus exſtructo, ſed panno diſtinguitur ab aliis cardinalium caſis.

§. XXIX.

Gregorius X. is eſt, qui, vt cardinales electionis negotium accelerarent, anno CIↃ CC LXXIV. ſanxit, vt in conclaue includerentur illi, ac, elapſo triduo, pane, vino et aqua eos contentos eſſe iuſſit, quam rem fuſe enar-
rauit

rauit ODORICVS RAYNALDVS tomo XIV. *annalium ecclesiasticorum* §. XXIV. ſq. p. 224. ſqq. Legere poteris ipſam ſanctionem inter *ſacroſancta concilia ſtudio* PHILIPPI LABBE *et* GABRIELIS COSSART edita, tomo XI. parte I. p. 975. et in *actis conciliorum*, quae collegit IOANNES HARDVINVS, tomo VII. col. 706. ſq.

§. XXX.

In eo quidem erat Adrianus V., vt hanc conſtitutionem mitigaret: verum Nicolaus IV. anno cIↃ CC LXXXIX. et Coeleſtinus V. anno cIↃ CC XCIV. eandem ſuo vigori priſtino, quod ad incluſionem in conclaue reſtituerunt. Modum electionis tandem perfecit Gregorius XV. anno cIↃ IↃC XXI, ac Vrbanus VIII. eandem ſanctionem anno cIↃ IↃC XXV. adprobauit et confirmauit.

§. XXXI.

Conſtitutio, de qua dixi, Gregorii XV. proſtat tomo III. *magni bullarii romani*, quod LAERTIVS CHERVBINVS et alii collegerunt, p. 444-448. Confirmatio et adprobatio huius ſanctionis reperitur tomo V. l. c. p. 93. ſq. Adde quoque ea, quae antea conſtituta de electione pontificis leguntur, et quidem a

Symmacho canone II. diſtinctione LXXIX. a Nicolao II. canone I. diſtinctione XXIII. ab Alexandro III. capite VI. *X. de electione*, a Gregorio X. capite III. X. eodem titulo, a Clemente V. in clementina II. d. t. et a Pio IV. tomo II. *magni bullarii romani* p. 97.

§. XXXII.

Mireris haut dubie, quod conclaue omnis humanae ſapientiae, artium quoque occultarum, machinationum et conſiliorum callidorum theatrum a non nullis dicatur: quum tamen ipſi cardinales ſancte adiurare ſoleant his verbis: „teſtor Chriſtum dominum, qui „me iudicaturus eſt, me eligere, quem ſecundum deum iudico eligi debere, et quod „idem in acceſſu praeſtabo.

§. XXXIII.

Non dubito igitur, fore quosdam, qui non facile ad credendum illud inducentur, quod memoriae prodidit IOAN. GEORGIVS KEYSLER, V. C. in *der neueſten reiſe* p. 593.: *es iſt bekannt*, inquit, *wie wæhrender pæbſtlichen wahl anno* CIↃIↃCC XXI. *der eifer der partheyen ſo weit gegangen, daß es darüber zum handgemenge, ſtoſſen mit füſſen, und werfung des dintenfaſſes gekommen.*

kommen. Davia, Albani, Pamphili und A. sind in alle diese hændel vermischt gewesen, und ist kein wunder, daß unter den bedienten des conclauis allezeit einer oder zween chirurgi ernennet werden.

§. XXXIV.

Ceterum Gregorius XV. hanc formam electioni pontificali praescripsit: *quod si electio huiusmodi aliter celebrata fuerit, quam in conclaui clauso, vel aliter, quam per secreta schedularum suffragia, duarum ex tribus partibus cardinalium in conclaui praesentium, in scrutinio, seu scrutinio et accessu, electi suffragio non computato, vel per viam compromissi, ab omnibus cardinalibus similiter in conclaui praesentibus, nemine dissentiente initi, et ita, vt nemo se ipsum elegerit, vel quasi per inspirationem nullo praecedente de persona speciali tractatu, omnium pariter cardinalium, praesentium in conclaui, communiter nemine itidem dissentiente, per verbum: eligo, intelligibili voce prolatum, aut scripto, si voce non potuerit, expressum, nulla sit.*

§. XXXV.

E quibus hoc praesertim videtur notandum: quod, si duae tertiae, vt loquuntur, de aliquo consenserint, et obseruatum sit, quod electus semet ipsum designauerit, tunc electio

ſit irrita. Dein abſentium cardinalium nulla plane habetur ratio, adeo vt hi ſuffragia ſua ne alteri quidem curanda poſſint committere, notante EMANVELE GONZALEZ TELLEZ in *commentariis ad decretales* libro I. tit. VI. p. 246.

§. XXXVI.

Mos etiam ita fert, vt perueſtigent quidam eſculenta, quae perferuntur ad cardinales in conclaue. Sed audias, quaeſo! KEYSLERVM p. 615. l. c. ſic commentantem: *die viſitation (der ſpeiſen) - - aber iſt ſo ſchlecht, daß ich mir getrauete, ein kleines kind, im fall es nicht ſchrie, ungehindert mit hinein zu bringen. Der gouverneur des conclauis ſtehet zwar dabey, wenn ſeine bedienten die kœrbe und kiſten aufmachen, allein es geſchiehet weiter nichts, als daß man nur dasjenige, ſo oben an lieget, anſchauet, und den deckel mit einer reverenze wieder zumachet.*

§. XXXVII.

Re adhuc integra interceſſio fieri debet, ne ſcilicet perſona quaedam, cui fauere nequit caeſar, eligatur, vt iam antea monui. Conſtat enim inter omnes, quod, electione rite peracta, omnis variandi poteſtas eligentibus ſit ademta, vide caput LVIII. *X. de electione et electi poteſtate.*

§. XXXVIII.

§. XXXVIII.

Quapropter prius intercedat is, cui in mandatis data eſt reiiciendi poteſtas, quam vltima ſchedula ſcrutinii fuerit lecta. Quod ſi caeſaris mandatarius hoc tempus neglexit, nae excluſiua nullius erit ponderis. Sin autem id agit, vt, quam primum ipſi vero videtur ſimile in ipſo ſcrutinii actu, quendam per maiora ſuffragia lectum iri, cuius mores moleſti videntur caeſari, miſſis ambagibus intercedat electioni eiusmodi candidati; tum, hoc rite obſeruato, a patribus purpuratis reuerenter colenda erit voluntas caeſaris, eiusque mandatarii.

§. XXXIX.

Enimuero, quum is tanquam aduocatus eccleſiae gaudet iure, declarandi aliquem parum idoneum ad pontificatum, irrita foret electio, quae caeſaris deſiderio refragaretur. Vides itaque, quod is, quem caeſar reiicit, pontificalis honoris particeps et compos fieri nequeat.

§. XL.

Ex dictis manifeſtum eſt, quod auctoritas caeſaris eo tempore, quo de eligendo pontifice agitur, non ſit adeo exigua, vti multi ſibi perſuadent. §. XLI.

§. XLI.

Mirari interea subit, quomodo fieri queat, vt homines, quos germania aluit, eo audaciae prolabi queant, vt tam inconsulte, quam incaute docere non sint veriti, ea, quae caesares olim egerunt, quum pontifex esset eligendus, vsurpationes fuisse, adeoque vlla iuris specie ac fundamento niti exclusiuam caesaris, tacite negare.

§. XLII.

Loquatur P. FRANCISCVS SCHMIER *iurisprudentiae canonico-ciuilis* libro I. tractatu III. capite I. §. 1. numero 630. sq. p. 301.: *ex quibus omnibus infertur, aut imperatores ius eligendi S. pontificem nunquam habuisse, aut saltem iure, quod habebant, iuste et legitime excidisse, cum suo proprio et magno totius ecclesiae bono, non obstantibus acatholicorum calumniis.* Eadem chorda oberrauit IO. FRANCISCVS BESSEL in *dissertationibus ad ius publicum romano ecclesiasticum* p. 155. eundemque errorem errarunt complures, et simili ratione halucinantur adhuc plurimi.

§. XLIII.

At vero horum hominum philosophia ita videtur esse comparata, vt consona sit dogma-

ti

ti eorum, qui effata Christi ita perturbant et inuertunt, vt malint statuere: denegate caesari, quae sunt caesaris; quum tamen verum sit, quod soluenda sint caesari, quae sunt caesaris, et quae dei deo.

§. XLIV.

Rectius de hac re iudicauit F. CHRISTIANVS LVPVS, louaniensium quondam professor, parte IV. *operum*, capite V. *dissertationis de regia antistitum nominatione* p. 132. qui, *omnes*, inquit, *a regibus nominatos episcopos nolim de plena intrusione aut diuina offensa damnare*.

§. XLV.

Coronidis loco obseruandum adhuc erit, quod imperator in vno eodemque conclaui semel iterumque ius exclusiuae exercere queat. Quamuis haud negare possim, hoc rarissime fieri, quoniam oratores caesarei aliis remediis vti solent, quibus impediunt, quo minus candidatus potiatur coronae pontificiae, cuius mores molesti sunt caesari. Nusquam tamen restricta legitur potestas imperatoris ratione exclusiuae, quippe quae ipsi facultatem tribuit reiiciendi tot candidatos, quot ipsi videntur indigni hoc munere magno aeque ac amplo.

§. XLVI.

Denique faciam, vt legas litteras Friderici II. caesaris, ad cardinales exaratas, quum designando pontifici moram et tarditatem nimis longam adferrent; mentionem earum inieci supra §. XXIII.:

Ad

Ad vos est hoc verbum filii Effrem male tendentes arcum, et pennis emittentes sagittas turpiter in die belli quasi retrorsum. Ad vos est hoc verbum filii Belial, dispersionis oues. Ad vos est hoc verbum ... capita non habentia magni iudicis assessores. Ad vos est hoc verbum cardinales obligati, quibus male voluitur orbis. Ad vos est hoc verbum, pro quibus totus mundus obloquitur, nec ego possum loqui quin obloquar, quia de mundo sum licet immundus; propter quod oportet me sentire cum ipso tanquam pars suo toti nec dissona, nec aduersa. Scribentes itaque attendite de dura et inepta manu rudem epistolam exordii dignitate priuatam: lingua mea compressa prius prorupit in verba, quam concipiens ei spiritus delegasset: et sic non expectato superioris imperio minus plene concepta edere festinauit. Habet hoc animus perturbatus, quia plerumque sermonem inconcinnum parit, aliquando abortiuum; communis namque animorum existit conceptio et sermo vulgaris, quod non mediator Dei et hominum Iesus Christus de summo cœlo, qui venit ponere pacem in finibus terrae, apostolorum magister et dominus, sed diuisus in se sathanas princeps ille varius fit in medio vestrum tanquam qui ministrat; ille persuasor discordiae spiritus tenebrosus; qui posuit linguas vestras in diuisiones, et in partialitatis articulos vestram disgregare compulit vnitatem, dum nec vobis, nec mundo consulitis, qui tot periculis propulsatur, et Petri nauicula, quae per maris altitudines ventorum fluctibus rapitur remis et remige destituta, non est aliquatenus vobis curae: quae quamuis in se submersionem non timeat, in suis tamen multa et varia patitur naufragia tempestatum. Sane si diligenter attenditis qualiter nationes et gentes, quas iudicare soletis, contra vos derisorie moueant capita sua, in se vnusquisque palleret, et ad tam publicum et detestandum opprobrium propulsandum nunquam inueniri posset necessarium argumentum: quia dum quilibet vestrum aspirat ad cathedram, vnus non consentit in alium, et dum alter in alterum non consentit, nullus eligitur, cathedralis dignitas euanescit, et sic ex disconuenientia vestra conueniens ecclesiae status confunditur, et fidei, qua viuitis, deperit rectitudo, cet. Anno CIↃCCXLII.

TESTIMONIA CATHOLICORVM DE IVRIBVS CAESARIS AVGVSTI CIRCA ELECTIONEM PONTIFICIS ROMANI.

§. XLVII.

IOANNES GARNERIVS, presbyter e societate Iesu, qui parisiis anno cIↃ IↃCLXXX. edidit *librum diurnum romanorum pontificum ex antiquissimo codice manuscripto*, in argumento capitis II. sexto, ait, septimoque, et octauo saeculo, in ordinatione summi pontificis haec obseruabantur: I. vbi primum summus pontifex excesserat vita, nuntius ad exarchum mittebatur ab iis, qui sedis apostolicae vicem seruabant. II. Post iusta defuncto persoluta, indictumque tridui ieiunium, eligebatur pontifex, conuenientibus cleri, optimatum et populi votis, decretumque condebatur, quod

ab eligentibus ſubſcriberetur. III. De electione mox referebatur ad principem, id eſt, conſtantinopolitanum imperatorem, poſtulabaturque electionis approbatio. IV. Referebatur etiam ad exarchum rauennae, cum precibus, vt electionem vel nomine principis confirmaret, vel confirmandam curaret. V. Scribebatur pariter ad iudices, archiepiſcopum et apocriſiarium rauennae, et, vt certum videtur, ad patricium, antiſtitem, et apocriſiarium conſtantinopolis, a paribus. VI. Accepta confirmatione, electus ſolemni ritu deducebatur ad confeſſionem ſancti Petri.

§. XLVIII.

Deinde in nota z. ad capitis 11. titulum r. ita commentatur: qua in inſcriptione nota, Ioannem, licet electum romanum pontificem, ſecundo tamen poſt archipresbyterum loco inſcribi; vnde quatuor conſtant: primum, electo nihil fuiſſe iuris ad res gerendas, donec ordinaretur - -. Poſtremum, tunc electum in litteris non ſe pontificem romanum inſcripſiſſe, ſed electum.

§. XLIX.

§. XLIX.

LVDOVICVS MAIMBVRG dans *l'histoire du pontificat de S. Gregoire le grand* libro 1. p. 9. sq. L'election d'un pape ne pouvoit avoir son effet en ce temps-là, si l'empereur n'y avoit consenti, avant qu'elle se fit, du moins s'il n'en approuvoit le decret qu'on étoit obligé de lui envoyer avant que l'elû prît possession du pontifict; et fût consacré, ce qu'on ne pouvoit faire sans le consentement des empereurs. Car ces princes, particuliérement depuis qu'on eût reconquis l'italie et l'afrique sur les goths, et sur les vandales, crurent avoir droit d'empêcher qu'on n'élevât sur le trône pontifical, un sujet qui leur fût suspect, et qui pût brouiller dans l'empire; outre qu'ils étoint fort persuadez que le peuple ayant eu part de toute ancienneté en cette election des papes, il étoit bien juste qu'elle ne se fît point sans leur consentement, puis qu'ils avoient du moins autant de pouvoir et de droit que le peuple dont ils étoient les maîtres. Quoi qu'il en soit il est certain que les empereurs étoint alors en possession de ce droit, et qu'ils s'y maintinrent encore fort

paiſiblement, avec plus ou moins d'autorité ſelon leurs differens genies; plus de ſix cens ans aprés, jusqu'à ce que Gregoire VII. qui avoit demandé et obtenu de Henri IV. confirmation de ſon election, avant qu'il fût intronisé et reconnu pour pape, entreprit de le dépoüiller de ce droit; dans les autres egliſes. Ce qui cauſa ces ſchiſmes et ces guerres qui deſolerent l'empire et l'egliſe. S. Gregoire donc ſçachant bien que ſon election ne tiendroit pas, ſi l'empereur n'y donnoit ſon conſentement, et ne la confirmoit, lui écrivit des lettres trés-preſſantes, par leſquelles, aprés lui avoir allegué pluſieurs raiſons, tirées particuliérement de ſes grandes et continuelles infirmitez, qui le rendoient incapable de s'acquiter comme il falloit d'une ſi grande charge, il le conjure de ne pas confirmer ſon election, et d'ordonner qu'on en faſſe promptement une autre d'un ſujet qui eût plus de capacité, de force et de ſanté qu'il n'en avoit. Et cependant pour ſatisfaire à l'ordre et à la coûtume qui vouloit en ce temps-là qu'en attendant la réponſe de l'empereur.

§. L.

§. L.

F. CHRISTIANVS LVPVS, ordinis Heremitarum S. Auguſtini, ſacrae theologiae in alma louanienſi doctor ac regius primarius profeſſor, tomo IV. *operum* in *tertia prooemiali diſſertatione de regia antiſtitum nominatione* cap. I. p. 121.: circa eligendum, ait, regiae ciuitatis epiſcopum aut patriarcham conſtantinopolitanis imperatoribus aliquid iuris romana eccleſia ſemper indulſit. Diſerte hoc in litteris ad imperatorem Mauritium ſupra profeſſus fuit magnus Gregorius. Et in litteris ad imperatorem Michaelem tertium ſcripſit Nicolaus primus: *conſuetudinem veſtram nouimus, in regia vrbe minime apicem archicraticae poteſtatis aliquem poſſe habere ſine eccleſiaſticae plebis conſenſu, atque imperiali ſuffragio.* Antiquiſſima eſt iſta conſuetudo. Quod enim in ſancti Gregorii Nazianzeni conſtantinopolitanam cathedram conſtantinopolitana ſynodus varios elegerit, magnoque principi Theodoſio, qui Nectarium deſignauit, praeſentarit, ſcribunt Socrates, Theodoretus, ac Hermias Zozomenus. Principis, ne ingratum quotidie ante oculos pati cogeretur epiſcopum,

 hono-

honori id patres detulerunt. Quin et idem detulerunt in omnium patriarcharum electionibus. Quod et Alexandrini et Antiocheni electioni se miscuerint optimi imperatores Martianus et Leo, lucet ex epistolis magni papae Leonis, ex Liberati carthaginensis diaconi breuiario, et aliis vetustis scriptoribus. Et quidem laudatos principes, vt dictis electionibus dirigendis inuigilarent, laudatus Leo monuit et rogauit. Et antiochenae dioeceseos episcopis et clericis, nouam patriarchae pro degradato Macario electionem postulantibus, respondit sexta synodus: *suggessimus a deo instructis auribus fortissimi et a deo coronati nostri imperatoris. Et iussit eius serenitas decretum secundum consequentiam*, seu antiquam consuetudinem, *fieri a reuerendissimis episcopis et clericis suprascriptae sedis, et hoc offerri eius mansuetissimae fortitudini.* Vtique confirmandum. Quod etiam primae Iustinianae episcopus, ad Iustiniani Augusti preces per Vigilium pontificem exaltatus in aliquot prouinciarum primatem, a principe confirmationem et accipiendae consecrationis facultatem accipere debuerit, demonstrant litte-

rae

rae magni Gregorii ad Ioannem istic episcopum et subiectos ipsi collegas. Haec LVPVS.

§. LI.

Eum in finem pontifex romanus aduenientem imperatorem cum cleri sui processione ad sancti Petri gradus exspectare solebat, teste eodem tomo III. *operum* p. 286. Processio autem cleri subiectionis signum fuisse, perhibet FRANCISCVS BOSQVET in *notis ad Innocentii III. epistolas* p. 199. sq. Verum perspicua et dilucida est facta haec imperatorum praerogatiua ex antecedentibus.

§. LII.

Ius eligendi pontificem Carolo magno concessum fuisse, certum est. Vide IOANNEM MABILLON *musei italici* tomo II. p. 113. CAROLVS SIGONIVS quidem *historiarum de regno italiae* ad annum IↃCCLXXIV. libro III. p. 163. editionis bononiensis, nescio qua fide, statuit, hoc ius competiuisse Carolo imperatori; sed hunc ea eminentia vti noluisse. Hoc ius legendi pontificis, inquit, Carolus romanis, eximia moderatione animi vsus, remisit, eosque comitia antiqua ratione per clerum popu-

populumque habere, modo ſine tumultu ambituque, conceſſit. Attamen hanc narrationem vix vero eſſe ſimilem, ex iis, quae ſequuntur, teſtimoniis patebit.

§. LIII.

Etenim ANNALES LAVRISHEIMENSES ad annum IↃ CCCXXVII. et AVCTOR *vitae Ludouici pii* p. 387. memoriae prodiderunt, quod Gregorius IV. pontifex non ſine conſenſu expreſſo imperatoris, Ludouici pii, fuerit electus.

§. LIV.

Eadem praerogatiua circa electionem pontificalem gauiſus eſt Lotharius I. imperator, teſte ANASTASIO in *vita Leonis IV.* p. 258.: Romanos noui electione pontificis congaudentes, coepiſſe iterum non mediocriter contriſtari, eo quod ſine imperiali non audebant auctoritate futurum conſecrare pontificem - -: Sed timore (Saracenorum) et futuro caſu perterritos, Leonem ſine permiſſu principis praeſidem conſecrauiſſe.

§. LV.

De Benedicti III. electione audias eundem ANASTASIVM p. 295.: clerum et cunctos

ctos proceres decretum (electionis) componentes, propriis manibus roborauisse, et, consuetudo prisca vt poscit, inuictissimis Lothario ac Ludouico destinauisse augustis. Item p. 300.: Benedictum in conspectu omnium, imperialibus missis cernentibus, in apostolica sede, vt mos est, et antiqua traditio dictat, consecratum ordinatumque esse pontificem.

§. LV.

Operae pretium quoque videtur hic repetere verba decreti synodi rauennatensis, quae leguntur apud CAROLVM SIGONIVM l. c. libro VI. p. 266. ad annum IↃCCCC XCVIII.: quia sancta romana ecclesia, moriente pontifice, multas patitur violentias, quod insciente imperatore, aut legatis eius absentibus, pontifex consecretur, neque canonico ritu missi ab imperatore intersint nuncii, qui vim et scandala in eius consecratione prohibeant, volumus, vt posthac pontifex, conuenientibus episcopis, et vniuerso clero, senatu, et populo expetente, legatur, atque ita in conspectu omnium celeberrime electus ab omnibus, praesentibus legatis imperatoris, consecretur.

DE
IVRE EXCLVSIVAE
VT VOCANT
HISPANIAE REGIS.

§. LVI.

Tanta Philippi II., hispaniae regis, apud summum pontificem senatumque purpuratum romanum erat auctoritas, ac eiusdem principis nomen, tanquam statoris et vindicis rerum pontificiarum, tanti erat apud cunctos ecclesiasticos ponderis atque momenti; vt, quidquid etiam rex iste vellet, nec hi attollere oculos, nec contra hiscere auderent. Scripserat autem CAESAR BARONIVS annales ecclesiasticos, et eorum tomo vndecimo mandauerat aliqua, quibus refellerat monarchiam siciliae in sacris. Id quod aegerrime tulerat Philippus II., atque, narrante IACOBO AVGVSTO THVANO *historiarum sui temporis* tomo III. libro CXXXIV. p. 1079. ad annum CIↃIↃCV., iusserat, et poena sanxerat, ne tomus vndecimus cum aliis antuerpiae recuderetur. Immo venditione

ne exemplarium, quae romano prelo fuerant excusa, in prouinciis suis interdixerat bibliopolis, adeo vt duo eorum, qui eundem tomum venalem proposuerant, non solum ad triremes fuerint damnati, sed etiam re ipsa ad remum sint dati.

§. LVII.

Nunc claris argumentis signisque lucet, cur hispaniarum rex, Philippus II. eandem in clausis purpuratorum patrum comitiis anno cIↄIↄc v. sibi sumserit praerogatiuam circa exclusiuam, ceu adpellant, qua saltem parens eius, Carolus V., tanquam imperator, vti potuisset.

§. LVIII.

Quid autem egerit Philippus II., et quomodo hic primus inter hispaniae reges exclusiuae iure sit vsus, faciam, vt id discas e perspicua et aperta narratione IACOBI AVGVSTI THVANI, qui l. c. tomo III. libro CXXXIV. p. 1078. in enumeratione huius rei sic est versatus: Clemente mortuo, post nouendiale sacrum peractum, itum est in conclaue, pridie eid. mart. et LX. cardinales in eo numerati sunt. Antequam conclaue ingrederentur,

rentur, hispanienses veriti, ne Caesar Baronius cardinalis, nobilis ecclesiasticorum annalium scriptor in pontificem deligeretur, contra ipsum querimoniam quasi iam Clemente superstite institutam renouauerant, suppositis Laurentii Suarezii Figeroae Feriae ducis siciliae proregis litteris, a Ptolomaeo Gallo cardinali comensi collegii decano in congregatione allatis, et a Francisco Mexica Auila hispano cardinali, quia vernacula lingua scriptae erant, recitatis, quibus lectis, Baronius, qui aderat, non mediocriter excanduit, et centonibus e sacra scriptura more suo petitis, statim respondit: et melius est, inquit, mihi mori, quam vt euacuetur gloria mea. Tum multa subiecit de suis annalibus, deque vtilitate, quae ex iis ad vniuersam rem christianam redundabat, idque concordibus diuersarum nationum votis comprobauit, et ipsorum haereticorum testimoniis, excusato, quod in caussa propria tam magnifice de se loqueretur. *Ignoscite, illustrissimi domini mei, insipiens loquor, sed vos me coegistis.* Tum erectis in coelum oculis, *Deus meam laudem ne tacueris,* infit, *quoniam os peccatoris et os dolosi apertum est*

super

ſuper me, quippe cum haec accuſatio non tam in me et meos annaleis directa ſit; quam aduerſus ipſum pontificem, et ſanctae ſedis maieſtatem, qui eos vidit, et cunctis cardinalibus examinandos praebuit. Petrus vidit, Petrus approbauit. Huic petrae atque adeo rupi innixum minime vereri, ne concuti aut loco moueri poſſit. Quae tanta vehementia et orationis fluxu ab eo dicta, vt adſtanteis in ſui admirationem raperet; a multisque creditum fuit, ſi haec actio in tempus incidiſſet, quo ſe poſtea patres conclaui incluſerunt, procul dubio futurum, vt vniuerſi paucis obſtantibus ipſum e cella ſua raptum ad thronum et adorationis locum continuo ſtitiſſent. Cum autem in dubium litterae reuocarentur, a Benedicto Iuſtiniano cardinali, is qui pontificiarum litterarum notis incognitis exaratarum ſcrinium aſſeruabat, ad fidem faciendam vocatus eſt, qui, cum ſe eas nunquam habuiſſe aut vidiſſe coram religioſe adfirmaret, vanitas earum omnino exploſa eſt; relangueſcente interim per moram interpoſitae ſubitae beniuolentiae impetu, et inualeſcente odii fomite, quo et effectum, vt hiſpanienſes omnia ſibi ſumma facienda duce-

rent, quo ſuſpectum antea ſibi hominem, et nunc poſt calumniam merito irritatum a principis dignitatis prenſatione excluderent, quod et ſtrenue fecerunt. Querimonia autem ex eo nata, quod Baronius XI. annalium tomo ſcripſerat, ius, quod reges in ſiciliae monarchia ſibi vindicant, falſi ſuſpectis teſtimoniis niti, eaque re magnam Philippo iniuriam factam, hiſpanienſes clamitabant. Cardinalibus intra conclaue incluſis, hiſpanienſes Antonium Saulium genuenſem vrgebant, qui odio eorum reiectus eſt, cum alioqui ſe moribus et vitae ſanctimonia ſatis commendaret. Roberto deinde Bellarmino a factione Aldobrandina propoſito, Montaltana factio ſecundum Aldobrandinam praepotens, aemulatione aduerſabatur. Tum repoſitus Baronius, in cuius reiectione toto conclaui ab Auila et Aſcanio Columna hiſpanienſibus laboratum eſt. Media hiſpanienſi oppoſita in aeſtu comitiorum creuit francica, cuius princeps erat et dignitate et meritis Franciſcus a Ioüſa, vir mitis ingenii, et felicis in negotiis tractandis prudentiae, qui inter Aldobrandinos et Montaltanos arbitrium ſibi ſumſerat,

et

et vtri parti acceſſiſſet, ſuperiorem reddebat. Itaque cum neutra alteri cedere vellet, ita res inter eos, Franciſco a Ioüſa arbitro, compoſita, vt, de quo inter eos conueniſſet, modo francis probaretur, in eum concordibus votis vniuerſi conſentirent, qui plus duobus quadrantibus procul dubio efficiebant; noſtri Baronium, vt hiſpanienſes Saulium, ad pontificatum promouebant; verum ipſe, qui ſuam cauſſam tam animoſe nuper defenderat, ſibi obſtare videbatur, dum nolle prae ſe fert, et ſe longi aeui proſapia prognatum paſſim prenſantibus iactitat, quod in electionibus maxime penſitatur: nam nihil magis in votis habent populus in vrbe, et cardinales in conclaui, quam vt breuis aeui pontifex creetur, dum hi ad illud faſtigium adſpirant, et crebra mutatione in ſpem eius adipiſcendi eriguntur; populus autem, qui aedium direptionibus gaudet, cum aliquis e collegio per vrbem plerumque falſo pontifex renuntiatur, id cottidie euenire exoptat. Inter has contentiones, cum Baronius ab hiſpanienſibus excluderetur, Ioüſa Alexandrum Medicem cardinalem florentinum vtrique factioni non ingra-

ingratum futurum propofuit, eumque continuo in cella fua adit, et ipfum pontificem renuntiat, continuoque eductum in fella collocat, et caeteris ad adorationem praeit, quem Aldobrandinus et caeteri magno confenfu fequuti funt, folo Auila renitente, et fruftra obteftante, quippe qui multa contra illam electionem vt vitio factam fe habere diceret. Haec THVANVS.

§. LIX.

Iam facile comprehenfu eft, quae fides fit tribuenda GABRIELI BARTHOLOMAEO GRAMONDO libro I. *hiftoriarum galliae* p. 10., vbi, dum res geftas anni cIↃIↃcx. enarrat, eodem, inquit, anno prodiit cardinalis BARONII tomus annalium vndecimus, in quo hifpaniae regibus negat effe in ficiliam iura, qualia poffident. Profcribitur edicto regis catholici opus, ipfeque auctor non multo poft, factione hifpana excluditur a prima fede, ad quam virtute et fuffragiis vocabatur. Haec ille.

§. LX.

Non paruam GRAMONDO fidem habuit, eiusque ideo veftigiis inftitit IOANNES FRIDERICVS

DERICVS MAYER, *de electione romani pontificis* agens, p. 121. ac, quemadmodum ille per errorem lapsus est, ita etiam hic hac in re peccauit.

§. LXI.

Verum enim vero, BARONII annalibus diuulgatis, vix aliquot anni intercesserant, quum anno cIↃ IↃC V. auctoritate sua, seu potius machinatione ac consilio callido Philippus II. impediret, quo minus corona pontificia potiretur CAESAR BARONIVS. Et mors, quae hunc senatui purpurato eripuit, iam iam aduentauerat sub finem iunii anno cIↃ IↃC VII. Edictum vero hispaniae regis, quo solemniter proscripserat tomum vndecimum annalium ecclesiasticorum, datum est in fano sancti Laurentii V. non. octobris anno cIↃ IↃC X, ac legitur apud IACOBVM AVGVSTVM THVANVM in *historiarum sui temporis continuatione*, siue tomo IV. libro III. p. 121-123. Est illud edictum regium, supra quam dici potest, durum, asperum, acerbum atque seuerum. Nihilo tamen secius Paullus V. pontifex non ausus fuit ad istud respondere, multo minus hiscere, etiamsi antehac ponti-

fices ob cauſſas longe minoris momenti, dirarum obnunciatione facta, exſecratione deuincire ſolebant reges.

§. LXII.

Recte interea egit ANDREAS CAROLVS tomo I. *memorabilium eccleſiaſticorum ſaeculi a nato Chriſti decimi ſeptimi* p. 103. quod hiſpaniae regem obſtitiſſe affirmet, quo minus CAESAR BARONIVS deſignatus fuerit pontifex. Halucinatus eſt contra HIERONYMVS BARNABEVS, qui, de occultis artibus Philippi II. ſilens, capite VIII. *vitae Caeſ. Baronii* p. 115. ſqq. multis verborum ambagibus docere contendit, quod BARONIVS a pontificatu adpetendo quam maxime fuerit alienus. Quin immo PAVLLVS FREHERVS in *theatro virorum eruditione clarorum* parte I. ſectione II. p. 69. commentus eſt, BARONIVM, effuſis ad coelum votis, propenſum in ſe cardinalium adfectum retardauiſſe. Refert autem is, quem dixi BARNABEVS, inuidia Petri Aldobrandini cardinalis, apud quem arbitrium eligendi pontificis ſteterit, factum eſſe, ne BARONIVS ſit adeptus ſummum pontificis honorem. Addit tamen demum p. 117. haec:

deinde,

deinde, ait, Clemente pontifice defuncto, cum cardinales omnes quadam die, vt mos est, in vnum conuenissent, lecta est epistola, quam a prorege siciliae ad sacrum purpuratum collegium transmissam dicebant, reuera tamen fictam et commentitiam esse deprehensum fuit; vbi multae aduersus BARONIVM querelae, quod scilicet contra hispaniae regem vehementius, quam par erat, inueheretur: quod minus dignos viro ecclesiastico seueritatis aculeos in optimos principes emitteret: quod demum quaecunque aduersus siculam monarchiam afferebat, non aliunde, quam ex gallorum manibus accepisset. Haec HIERONYMVS ille BARNABEVS.

§. LXIII.

Ast Philippus II. machinatione sua re ipsa recusauit BARONIVM, quo minus dignitatem pontificis consecutus sit, id quod exploratae veritatis est. Nam vix dum Clemens VIII. pontifex e vita migrauerat, quum per vrbem totam fama percrebesceret, BARONIVM certissime pontificem renunciatum iri. Nec vero leuis duntaxat populi sermone res nitebatur, sed magno tum cardinalium, tum etiam procerum europae consensu firmabatur.

§. LXIV.

Nunc quilibet facile adsequi et cogitatione comprehendere potest, cur CAESAR BARONIVS non raro grauiter deplorauerit ac detestatus sit, quod electioni romani pontificis immiscere se aliquando saeculares principes, vt loquebatur, ausi fuerint.

§. LXV.

Hinc mirum non eſt, quod caſum ſuum futurum proſpexerit et mente auguratus ſit, ac idem tomo vndecimo annalium ita ſcripſerit: ob id, ait, declamaui ſaepius, et exelamare non deſinam, et commonere praeſentes, et poſt futuros fratres meos S. R. E. cardinales, vt pro viribus ad ſanguinem vsque certare laborent, quo omnem principibus aditum ad electionem romanorum pontificum obſtruant; quum nihil hoc funeſtius pati romana eccleſia conſueuerit, et pluribus ſummo ipſius damno contigerit demonſtrari, quum eos non principes adiutores, ſed tyrannos perſecutores in electione pontificum eſt experta. Quid potuit romanae eccleſiae durius ac luctuoſius contigiſſe, quam, vt qui tyrannide lupi ſunt, de paſtore creando decernant et curent? quorum illud vnum ſtudium ſit, vt praeficiatur ouibus paſtor ignauus, quo ipſis liberum ſit, quum velint, in oues irrumpere? nunquam audiatur amplius tyrannis iſta in eccleſia dei, vt pontificem cogatur accipere a principibus. Haec CAESAR.

§. LXVI.

Quae quidem alibi etiam haud ſemel intonuiſſe vocem BARONII principibus pernicioſam, auctor eſt HIERONYMVS BARNABEVS loc. cit. p. 183. 184., quem praeconem dictorum factorumque ſuorum inuenit, quem modo dixi, vir ſacri ordinis purpurati.

